

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סרון גד מרשה ז"ל

בן נורית ודן

נולד באתיופיה

בתאריך ד' בטבת תשל"א, 1/1/1971

התגורר במושב תעוז

התגייס באוקטובר 1990

שרת בחיל רגלים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ב' בטבת תשס"א, 28/12/2000

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 3 קבר: 8

הותיר אחריו הורים, שני אחים ושתי

אחיות

בן 29 בנופלו

קורות חיים

בנם הבכור של נורית ודן. נולד ביום ד' בטבת תשל"א (1.1.1971) באזור וולקית שבאתיופיה. אח להדר, חביב, רבקה ויעל. בהיותו בן שבע החלה המשפחה את מסעה הארוך בדרך לארץ. במחנה העולים שבסודן שהו בני המשפחה במשך שנתיים, ממתנינים לאות שיבשר כי ניתן האישור לעלות ארצה. במחנה פעל בית ספר של ארגון "הצלב האדום", וגדי, שאהב מאוד ללמוד, שכנע את דודתו שתרשום אותו ללימודים. כך, במשך כל תקופת ההמתנה, למד גדי ערבית ולימודים נוספים.

בהיותו בן תשע, בשנת 1981, עלתה המשפחה לארץ בעלייה חשאית. תחנתה הראשונה בארץ הייתה אילת, ומשם נשלחה למרכז הקליטה שבאשקלון. בהמשך, עברה המשפחה להתגורר בקריית ארבע.

גדי למד בבית היסודי הממלכתי-דתי שבקריית ארבע והמשיך לישיבת "אחוזת יעקב" שבגן יבנה. את לימודיו במגמת המחשבים והאלקטרוניקה סיים כתלמיד מצטיין, אות ומופת לתלמידים הצעירים ממנו, ולא רק לבני עדתו.

גדי היה אדם שקט וצנוע שלא שאף להתבלט, ועם זאת, היה בעל מנהיגות טבעית ונוכחות חזקה. חבריו מספרים שראו בו את מנהיג הכיתה - "הוא לא היה אחד מן החבורה - הוא היה הארי שבחבורה", כך אמרו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גדי היה עמוד התווך של המשפחה ומקור גאוה להוריו. בעבור אחיו היה כדמות של אב, הרעיף עליהם חום ואהבה ודאג כי ישקיעו בלימודים בלא פשרות. את זיכרונותיו מתקופת העלייה לארץ תיעד ביומן שניהל ובו תיאר את סיפור העלייה של המשפחה ואת תהליך הקליטה בארץ. וכך כתב: "... אבל צריך לדעת שחייבים להגיע לארץ ישראל שנראית בעינינו כחלום בלתי נתפס. עם כל הרצון והגעגועים לציון לא היה לנו מושג כיצד ואיך לעלות לארץ ישראל - ארץ האבות. אבל בראשינו תמיד חקוקה ירושלים של זהב וחשבנו עליה מחשבות עמוקות. חיפשנו דרך כיצד לעלות לארץ החלומות. למולדת הטבעית וההיסטורית של העם היהודי. ארץ הפלאות והנסים שממנה גלו אבותינו לפני 2000 שנה. בגלות עשרת השבטים האבודים... ואנחנו עדת ביתא ישראל חלק משבט דן. החלום לעלות לארץ ישראל עמד על פרק מרכזי בחיינו והיינו נלהבים לראות את ציון נחלת אבותינו..."

גדי היה ספורטאי מצטיין. בתקופת התיכון השתתף בתחרויות ריצה וזכה בכמה מדליות. הוא השתתף אף בחוג ג'ודו, אך מעל לכול, הייתה לו אהבה גדולה לכדורסל.

בהתקרב מועד הגיוס ביקש גדי להצטרף ליחידה מובחרת ולתרום למדינה בדרך הנכונה והמועילה ביותר. האפשרות ללמוד כעתודאי את מקצועות האלקטרוניקה הייתה פתוחה בפניו, אך גדי החליט להתגייס לצבא. הוצע לו להתנדב ליחידת הגששים, המורכבת רובה ככולה מבני הקהילה הבדואית, מתוך הסברה שלנערים מהעדה האתיופית יש את הכישורים לשמש כגששים היות שגדלו בטבע. גדי נענה לאתגר, וביום 21.10.1990 התגייס לצה"ל ליחידת הגששים.

לאחר שנה ושמונה חודשים שבהם שימש גדי כגשש, יצא לקורס קצינים. הוא סיים את הקורס בהצלחה וחזר ליחידתו כקצין הגששים היהודי הראשון בצה"ל. מספר מפקדו: "גדי בלט מיד ברצינות שלו ובשקט הנפשי שהקרין כלפי חבריו ומפקדיו. הוא השתלב יפה ביחידה והיה מקור גאוה לחיילים סדירים אחרים שהיו ביחידה."

את תפקידו כקצין גששים החל גדי בחטיבה הצפונית של רצועת עזה, בהמשך יצא ללימודים אקדמיים, ולאחר מכן מונה כמפקד הגששים בחטיבה הדרומית של אוגדת אזח"ע (אזור חוף עזה).

גדי היה היהודי היחיד ביחידה. הוא הקפיד לכבד את חייליו, כולם בדואים, שימש בעבורם כאח, כחבר וכאב והיווה מודל לחיקוי. בתקופות הרמדאן, כשהיו צמים את הצום היומי, לעולם לא אכל או שתה בנוכחותם ובלילות היה יושב אתם כששברו את הצום ומכין להם ארוחה. את מידת ההערכה והכבוד שחשו כלפיו ביטאו חייליו כשבוע לאחר נפילתו, אז חל חג מוסלמי, בבטלם את כל החגיגות לאות אבל.

מספר מפקד הגששים באוגדת אזח"ע: "גדי היה קצין מסור מאוד לתפקידו, תמיד הסתכל קדימה וחשב על העתיד גם בתחום הצבאי וגם בתחום האישי. נקודות בולטות שהיו בו - הצניעות, השקט הנפשי, הכבוד שנתן לזולתו. גדי ידע לכבד ולהעריך את פקודיו ולשתף אותם בתכניותיו. אפשר היה לסמוך עליו בעיניים עצומות."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

גדי היה קשור מאוד למשפחתו אשר עמדה תמיד לנגד עיניו. כשהיה חוזר הביתה לחופשות, היו הכול מתקבצים סביבו ושותים את סיפוריו בצמא. לאורך השנים זכר תמיד את ימיו בישיבה ושמר על קשר עם מוריו, מחנכיו וחבריו לכיתה, ובכל הזדמנות הגיע לבקר בישיבה.

אחת-עשרה שנים שירת גדי ביחידת הגששים והגיע לדרגת סרן. תכניותיו היו רבות: הוא עמד להתחתן בתוך חודשים ספורים עם ביוש, חברתו בשלוש השנים האחרונות, תכנן להמשיך ללמוד ושאל להתקדם בתפקידו הצבאיים ולעלות בסולם הדרגות.

מקום מגוריו האחרון של גדי היה במושב תעוז, הסמוך לבית שמש. שבוע לפני נפילתו הגיע לביקור בבית הוריו שבקריית ארבע וערך סבב בין משפחות קרובים ביישוב, כמו ידע שבא להיפרד. באותו השבוע אף רואיין לעיתון "נגט" - עיתון בני העדה האתיופית. בריאיון אמר גדי כי הוא שמח להיות חלק מהמערכת הצבאית, כי הוא מרגיש שהעבודה שהוא עושה היא עבודת קודש וכי הדרך להגיד תודה למדינה היא לשרת בצבא.

ביום חמישי, נר שמיני של חנוכה, ב' בטבת תשס"א (28.12.2000), התגלה מטען חבלה במחסום כיסופים שבדרום רצועת עזה. גדי מיהר לאירוע יחד עם חבלן משמר הגבול רב-סמל יונתן ורמולן. השניים הצליחו לנטרל מטען אחד אך מטען שני שהופעל בשלט רחוק התפוצץ וגרם למותם. כתוצאה מההתפוצצות נפצעו אף שוטר משמר הגבול וקצין צה"ל.

גדי היה בן עשרים ותשע בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, שני אחים ושתי אחיות.

במכתב הניחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה, אלוף-משנה שלמה דגן: "גד היווה דמות נערצת ואהובה ביחידה, בזכות אופיו השלו והנינוח, מקצועיותו הרבה והצטיינותו בביצוע המשימות שהוטלו עליו, הצטיינות אשר צוינה לשבח גם על ידי ראש המטה הכללי ביום העצמאות התשנ"ז. בחייו, היה גד לראשון ולחלוץ בכל מעשיו, החל מעלייתו ארצה במסגרת 'עליית משה' וכלה בהיותו מראשוני הקצינים בני העדה האתיופית בצבא ההגנה לישראל בכלל ובתפקיד קצין הגששים האתיופי הראשון בפרט. גד הוביל באומץ ובנחישות את הכוחות הלוחמים, במרדפים אחר מחבלים ומסתננים, בחיפוש ואיתור מטענים אשר כוונו לפגיעה בכוחות הביטחון ובאזרחים שבמרחב החטיבה. בשמי ובשם מפקדי וחיילי החטיבה, מבקש אני לחזק את ידיכם ולהשתתף בצערכם על האבדן הקשה מנשוא."

כתב מנצור ראיד, מפקד יחידת התיאום ה-DCO, אשר היה עם גדי ברגעיו האחרונים לאחר התפוצצות המטען ובזמן הטיפול הרפואי בו: "... הצניעות שלך, גדי, זה דבר שאי אפשר לשכוח. השלווה, החיוך, האדיבות המיוחדת שלך, שיכולה להיות רק שלך, הושטת היד, העזרה, הדאגה ובעצם - החברות. החברות שלך, גדי, הייתה ותישאר זכות גדולה מאוד שאני מודה שקיבלתי ממנה חלק. כל כך מצטער שלא נמשכה... הדקות האחרונות שלך יישאר חרוטות בזיכרוני ובלבי לנצח. גם ברגעים אלה, גדי, היית כל כך שלו, היית כל כך שקט. המבט שלך אמר הרבה. אני לא רציתי להאמין, ולצערי - אתה צדקת, ואינך יותר. יהיה זכרך ברוך, אחי. לעולם לא אשכח ותמיד אזכור אותך, חבר ואח."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתב סגן-אלוף נימר - מפקד גששים באוגדת אזח"ע: "הצבא והמדינה היו תמיד אל מול עיניו של גדי. הוא ראה בשירות הצבאי את מטרתו המרכזית, כבחור שעלה לארץ ועשה את הדרך הארוכה והמפרכת מאתיופיה על מנת לחיות בארץ ישראל ולשרת בה. היו לו תכנונים רבים לעתיד זוהר. ... גדי שאף לעלות בסולם הדרגות, לפקד על יותר אנשים ולהיות אחראי על גזרה רחבה יותר. חיפש תחומי אחריות רבים יותר. ... גדי לא ידע מה זאת עייפות. גם אחרי שלושים ושש או ארבעים ושמונה שעות בשטח, הוא האחרון שהולך לנוח או לאכול. תמיד דאג בראש ובראשונה לחייליו ופקודיו.

"גדי היה חלק מאתנו. הבין את השפה של הבדואים ואת המנטליות שלהם וטיפל במסירות בכל הגששים. ידע להיות שם כשצריך - לבקר בבית, באוהל, לשמוח בשמחתם ולהשתתף בצערם. הכיר את כל החגים והמנהגים. ... מעולם לא ראה עצמו כ'מפקד'. היה חלק מכולם והתנהג לכולם בצורה שווה. ... אני, שגדי ראה בו מנהיג ואבא, שהקשר בינינו היה חזק ועמוק, יודע שאיבדנו את אחד הקצינים והגששים הטובים והמובחרים ביותר של צה"ל, ואדם נפלא ויקר לכולנו."

כתב רב סרן (מיל') בצלאל יהושע - חברו ומפקדו ביחידה: "... מה שבלט אצל גדי זה שהוא לא בא בדרישות לאמצעים ולשיפור התנאים שלו, אלא הסתפק במה שקיבל וידע להעריך כל מה שקיבל. לפעמים, במבט מהצד, נדהמתי איך קצין גששים יהודי ממוצא אתיופי משתלב עם גששים בדואים והוא המפקד שלהם. הם כיבדו אותו בגלל שהוא היה קצין מקצועי ומסור, פתר בעיות אישיות והיה משוחח עם כל אחד מהם באופן אישי ומתוך דאגה אמיתית לשלומם. היום אולי הדברים נראים עניין של מה בכך, אבל הנושא הוא מורכב מאוד וגדי עבד בחכמה רבה וידע להעמיד כל אחד מחייליו על מקומו. ... נזכור את סרן גדי ואת פועלו, את מסלול שירותו בצה"ל ואת מסירות הנפש שלו, למען ידעו הדורות הבאים את פרשת גבורתו ואומץ לבו. ... יהי זכרו ברוך ולא ימוש מאתנו לעולמים."

כתב עמי שקד, קצין הביטחון של המועצה האזורית חוף עזה: "את גדי הכרתי במהלך תקופת המרדפים אשר התנהלו בתוך היישובים בין חממות ולעתים בין בתים. כשגדי היה מגיע הייתי נרגע. ידעתי כי נמצא את העקבות מחדש, ידעתי כי קצב המרדף יוגבר, ידעתי כי הגיע הפתרון לבעיה. גדי הוא השילוב האולטימטיבי של מפקד, לוחם ואדם. כמפקד נשא בנטל האחריות תוך דאגה לכולם, כלוחם שילב תכונות אופי וכושר גופני מדהימים, וכאדם דאג לכל חבר וחייל באשר הוא. התמונה שאזכור היא של המוביל בראש, רגליים ארוכות, גב זקוף וראש מוטה כלפי מטה בחיפוש אחר עקבות האויב. גדי שהכרתי בשנים האחרונות היה כחבר וכגורם מקצועי מן המעלה הראשונה. מיום האבדן אני מרגיש את החלל והחוסר. מיום האבדן אני כבר מתגעגע."

כתבה האחות יעל: "קשה לי למצוא את המילים הנכונות על אבדה שכזאת. זה כאב לכולם ועדיין כואב וכולם עדיין לא מבינים גם אחרי כל השנים. הכאב לא נמוג. אני עדיין זוכרת את היום האחרון שגדי הגיע הביתה. היום, הפעם והרגע היחיד והאחרון שראיתי וחשתי אותו. גדי הגיע עם חיוך ענקי. החיוך הזה המדהים שלו שמבעדו מבצבצות אליך כל השיניים, והקווים האלה סביב העיניים קורצים אליך - חיוך שלא ניתן להתעלם ממנו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כל כך מדבק שחייבים להשיב בחזרה. כל כך שמחתי לראותו וכמה זה כואב שהוא הלך ולא חזר. זוכרת וכואבת על כל הכיף שהיה לי אתו יחד ועכשיו איננו עוד."

רבקה, אחותו של גדי, נפרדה ממנו בשיר שכתבה: "הוא מוביל אותך / לכל אורך דרכך / מלחש ברוך ומלטף / הוא חש אותך כאחד מאברייך / שואל ומתכופך לעברך / כרוצה לנחמך / הוא מבין את צעדיך / מהנהן בהסכמה / לספק שבך / מעודד אותך כשתש כוחך / הוא מפיח בך תקווה עדינה / ותמימות עוטה / הקול הקטן החדש הזה שבך / תמיד שם וכאן / תמיד מאז אותו היום ומעכשיו / תמיד נמצא / היי שם... / פנימה... גדי."

יחידתו של גדי הוציאה לזכרו סידור תפילה קטן אשר מחולק לחיילים.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)